

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: F. Š., narozená X, původně trvale bytem P., nyní bytem D.,
zastoupená: Mgr. Jakub Pohl, advokát, Belgická 32, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu
376/1, 128 01 Praha 2 (dále i MPSV),

v řízení o žalobě ze dne 9.9.2019 proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 6. 2019 č. j. MPSV-2019/130674-916 o příspěvek na péči,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 6. 2019 č. j. MPSV-2019/130674-916 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.719,- Kč ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Jakuba Pohla na účet číslo 2106343545/2700, VS 902019.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 9.9.2019 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí doručenou Krajskému soudu v Ústí nad Labem se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí

žalovaného ze dne 26.6.2019 č. j. MPSV-2019/130674-916, jímž žalovaný rozhodnutí Úřadu práce ČR - krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen **ÚP**) č. j. 34422/2017/LOU ze dne 1.6.2017, kterým byl zamítnut návrh na změnu výše příspěvku na péči podaný dne 24.2.2017 a rozhodnuto nadále poskytovat žalobkyni příspěvek na péči v původní výši 880 Kč měsíčně podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), změnil tak, že

I. X, narozené dne X, trvale bytem X, dle ustanovení § 7, § 8, § 9, § 11 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), náleží příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně od února 2017 (I. stupeň závislosti – lehká závislost - pro osoby starší 18 let věku).

II. X, narozené dne X, trvale bytem X, se dle ustanovení § 7, § 8, § 9, § 11 a § 14 zákona zvyšuje příspěvek na péči z částky 880 Kč na 4 400 Kč měsíčně od ledna 2019 (středně těžká závislost - pro osoby starší 18 let věku).

2. **V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 26.6.2019** žalovaný popsal průběh řízení, které bylo zahájeno dne 24.2.2017, kdy žalobkyně podala návrh na změnu výše priznaného příspěvku na péči a tento návrh byl zamítnut rozhodnutím ÚP (kontaktní pracoviště Louny) č.j. 34422/2017/LOU ze dne 1.6.2017 a bylo rozhodnuto nadále poskytovat žalobkyni příspěvek na péči ve výši 880 Kč měsíčně s odůvodněním, že se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I - lehká závislost ve vztahu k ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona s tím, že nezvládá tři základní životní potřeby tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 26.6.2019 vyplývá mimo jiné, že po podání včasného odvolání proti rozhodnutí ÚP odvolací orgán, tj. žalovaný, požádal o posouzení stupně závislosti žalobkyně Posudkovou komisí MPSV v Ústí nad Labem (dále jen **PK Ústí n/L**), která vypracovala posudek po jednání uskutečněném dne 14.3.2018 bez přítomnosti žalobkyně (posudek obdržel odvolací orgán dne 29.3.2018). PK Ústí n/L dospěla k závěru, že žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nezvládá a) - mobilita, f) - tělesná hygiena, i) - osobní aktivity, j) - péče o domácnost, tedy celkem 4 základní životní potřeby. V souladu s OSSZ (Okresní správa sociálního zabezpečení) Louny, která posoudila zdravotní stav žalobkyně pro rozhodnutí ÚP, shledala PK Ústí n/L závislost I. stupně, ale lišila se v hodnocení jednotlivých základních životních potřeb (dále i **ZŽP**). Po prostudování kompletní dokumentace včetně nově doložené dokumentace k jednání, PK Ústí n/L hodnotila jako nezvládnutou ZŽP mobilitu, neshledala podklady pro nezvládnutí stravování, péče o zdraví a fyziologické potřeby uváděné v odvolání. Uvedená posudková komise dospěla k závěru, že nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d), c) nebo b) zákona ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV, III nebo II, jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb, ani sedm nebo osm a ani pět nebo šest takových potřeb, není však schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby; tento stav byl i v době ode dne 1.2.2017, doba platnosti posudku trvalá. Následně na základě shromážděných podkladů bylo žalovaným dne 23.4.2018 vypraveno rozhodnutí č. j. MPSV-2018/78945-916 ze dne 20.04.2018, které se stalo pravomocným dne 24.4.2018, a proti němu byla podána správní žaloba ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, kdy tento soud svým rozsudkem č.j.

78Ad 19/2018-24 ze dne 17.1.2019 rozhodnutí MPSV napadené žalobou pro vadu řízení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s tím, že posudek PK Ústí n/L byl v rámci správní žaloby označen v některých svých bodech za nedostatečný a nepřesvědčivý podklad pro rozhodnutí. Uvedený soud namítal, že z posudku nevyplývá, k jaké podstatné změně ve zdravotním stavu žalobkyně došlo v případě základní životní potřeby stravování, která byla uznána jako nezvládnutá posudkovým lékařem OSSZ Louny v roce 2013, že v současnosti již tuto základní životní potřebu zvládá. Soud konstatoval, že v posudku absentuje vysvětlení, z jakého důvodu nebyly jako nezvládnuté uznány orientace a komunikace; absentuje vysvětlení pro přiznání nezvládnutí mobility a Posudková komise se spokojila pouze s obecným konstatováním, které bylo citováno.

Na základě zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem a jeho závěrů ve věci posouzení stupně závislosti žalobkyně, požádal odvolací orgán dne 7.2.2019 o opětovné posouzení stupně závislosti PK Ústí n/L, kdy na základě její žádosti dne 27.2.2019 provedl odvolací orgán sociální šetření v místě bydliště žalobkyně a výsledek sociálního šetření předal dne 4.3.2019 uvedené Posudkové komisi včetně lékařských zpráv, které byly v rámci sociálního šetření předloženy. Po jednání PK Ústí n/L dne 6.3.2019 byl vypracován posudek (doručen odvolacímu orgánu dne 13.3.2019), dle něhož uvedená komise v souladu se zjištěním sociálního šetření a shodně s hodnocením první instance uznala jako nezvládnutou základní životní potřebu f) tělesná hygiena, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost a dále vzhledem k postižení pohybového aparátu v kombinaci s dechovými potížemi při kardiálním onemocnění uznala jako nezvládnutou základní životní potřebu a) - mobilita (žalobkyně je v rámci bytu schopna chůze se 2 FH, mimo byt je uživatelkou mechanického invalidního vozíku, který neovládá). Ode dne 24.1.2019 (nález a doporučení obvodního lékaře) navíc PK MPSV uznala jako nezvládnutou základní životní potřebu h) péče o zdraví (žalobkyně není schopna správně dodržovat léčebný režim a užívat předepsanou medikaci). Komise tudíž dospěla k závěru, že ode dne 1.2.2017 do 23.1.2019 se žalobkyně považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), když nebyla schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby. Dále komise uvedla, že ode dne 24.1.2019 nejde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. d) nebo c) zákona považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), když důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není neschopna zvládat devět nebo deset základních životních potřeb ani sedm nebo osm takových potřeb, není však schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb; doba platnosti posudku je trvalá, změna stupně: 24.1.2019 nálezem praktického lékaře MUDr. X.

Poté, co zmocněnec žalobkyně dne 19.3.2019 odvolacímu orgánu při vyjádření se k podkladům uvedl, že zásadně nesouhlasí s přiznáním II. stupně závislosti od ledna 2019, ani s vyhodnocením základních životních potřeb, když potřeby pro bolesti nezvládala v přijatelném standardu již v roce 2017, kdy došlo k zásadní změně zdravotního stavu, který se dále zhoršuje, s odkazem na lékařské zprávy v lékařské dokumentaci – žalobkyně nezvládá i orientaci, komunikaci, stravování a oblékání a obouvání. Také bylo namítáno, že nebyl brán v potaz výsledek sociálního šetření provedeného dne 27.2.2019.

Odvolací orgán proto požádal dne 22.3.2019 o srovnávací posudek PK MPSV v Plzni (dále jen **PK Plzeň**), která vypracovala posudek po jednání dne 29.5.2019 (posudek doručen dne 10.6.2019), kdy dospěla ke zcela shodnému závěru jako PK Ústí n/L, že od 1.2.2017 do 23.1.2019 se jednalo o stupeň I (závislost lehká), když nebyla schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a od 24.1.2019 došlo ke změně nálezem praktického lékaře

MUDr. X a jednalo se o stupeň II (středně těžká závislost), kdy nebyla schopna zvládat pět nebo šest základních životních potřeb. Uvedená komise se vyjádřila i k námitkám zmocněnce žalobkyně, kdy neshledala nezvládání základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování a oblékání a obouvání. Poté dne 19.6.2019 zmocněnec žalobkyně sdělil, že s posouzením zdravotního stavu maminky nesouhlasí, protože rozhodným datem pro přiznání II. stupně závislosti je přelom roku 2017/2018, po hospitalizaci FN Motol, kdy byla žalobkyně plně závislá na pomoci jiné fyzické osoby.

Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že obě uvedené Posudkové komise hodnotily komplexně zdravotní stav žalobkyně a to ve vztahu ke smyslovým, tělesným a duševním schopnostem a zvládání základních životních potřeb ve vztahu k zákonu o sociálních službách a dospěly ke zcela shodnému závěru. V posudcích se uvedené komise vyrovnaly se zvládáním všech posuzovaných základních životních potřeb, kterými jsou dle ust. § 9 zákona o sociálních službách mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity, péče o domácnost, a to i s ohledem na sociální šetření ze dne 27.2.2017, v jehož výsledcích neshledaly komise zásadní rozpory s hodnocením funkčního stavu vyplývajících ze zdravotních postižení posuzované majícího vliv na zvládání základních životních potřeb, dále též s ohledem na sociální šetření ze dne 27.2.2019, kdy byly shledány určité rozpory v nezvládání některých základních životních potřeb, uváděných při tomto sociálním šetření a zdravotní podkladovou dokumentací a s ohledem na námitky uváděné v odvolání.

K námitkám uvedeným v odvolání odvolací orgán konstatoval, že Posudková komise zohlednila nutnost pomoci při zvládání základních životních potřeb tělesné hygieny, péče o domácnost, a také mobility, kam je zahrnuta doprava k lékaři, nejistota a nestabilita při chůzi, atd. Vyřizování osobních záležitostí je zohledněno v nezvládnutých osobních aktivitách. K nezvládnutí stravování, či orientace nebyl na základě podkladové dokumentace zjištěn objektivní důvod, jak je popsáno v posudkových zhodnoceních. Skutečnost, že žalobkyně není schopna sama uvařit, je zohledněna v nezvládnuté péči o domácnost. Závěrem bylo uvedeno, že na základě uvedených skutečností odvolací orgán změnil napadené rozhodnutí ÚP, neboť se v případě žalobkyně jedná od ledna 2019 o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II - středně těžká závislost ve vztahu k ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona, což odpovídá výši příspěvku na péči ve výši 4 400 Kč.

3. V žalobě značně obsáhlé žalobkyně mimo jiné vyjádřila nesouhlas s napadeným rozhodnutím, neboť již rozhodnutím ÚP ze dne 4.11.2013 č. j. MPSV-UP/1720493/13/AIS-SSL byl žalobkyni od srpna 2013 přiznán příspěvek na péči ve výši 800,- Kč, když bylo shledáno, že potřebuje pomoc ve čtyřech oblastech základních životních potřeb, a to: 1) stravování, 2) tělesná hygiena, 3) osobní aktivity a 4) péče o domácnost. Jelikož se zdravotní stav žalobkyně zhoršoval, došlo dne 24.2.2017 k podání návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči a o přezkoumání stupně závislosti. Dále byly uvedeny skutečnosti týkající se průběhu řízení, jak jsou uvedeny i ve výše citovaném obsahu napadeného rozhodnutí, které trpí dle názoru žalobkyně vadami, neboť MPSV vůbec nezohlednilo vady, které mu byly rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17.1.2019 č. j. 78 Ad 19/2018-24 (dále jen **Rozsudek**) vytýkány. V rozhodnutí žalovaného opětovně není uvedeno, v čem spatřuje MPSV takové zlepšení zdravotního stavu žalobkyně, že nově zvládá životní potřebu stravování. Zcela v rozporu se spisovou dokumentací MPSV v rozhodnutí uvádí, že žalobkyně zvládá také životní potřeby komunikace, oblékání a obouvání, rovněž zcela v rozporu se spisovou

dokumentací je žalobkyni rozhodnutím přiznán příspěvek ve výši 4.400,- Kč až od ledna 2014 (správně 2019). Pro úplnost dodáno, že žalobkyně je od 18.5.2019 umístěna v Městském centru sociálně rehabilitačních služeb - domov pro seniory v X.

Žalobkyně zejména namítala nezdůvodnění zlepšení zdravotního stavu a zvládání životní potřeby stravování, což není obsaženo ani v napadeném rozhodnutí, přičemž odkázala na přílohu č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění (dále jen **příloha č. 1 vyhlášky**), kde je životní potřeba stravování vymezena a s ohledem na svůj zdravotní stav ji nezvládala a proto jí nejméně od února 2017 měla být uznána středně těžká závislost (II stupeň) a tedy i příspěvek na péči ve výši 4.400,-Kč. Dále namítala nesprávné posouzení zvládání dalších životních potřeb s odkazem na přílohu č. 1 vyhlášky ohledně komunikace i oblékání a obouvání, jelikož je nutné jí pokládat otázky pomalu, případně je zopakovat, nelze na ni mluvit rychle, jinak neodpoví, není schopna sepsat ani kratší text (např. dopisovat slova do křížovky), není schopna používat běžné komunikační prostředky (např. nevidí na číslice telefonu – musí jí být číslo vytočeno); oblečení je jí připravováno, nezvládne je ani vyndat ze skříně, neřeší rub a líc oblečení, sama se neoblékne, nesvlékne, neobuje ani nevyzuje). Rovněž bylo uvedeno, že aniž by MPSV opravilo veškeré vady, které mu byly v Rozsudku vytýkány, považovalo za dostačující, že žalobkyni přizná vyšší příspěvek od nového data. Zcela nelogicky přitom MPSV svůj závěr o zvýšení příspěvku na 4.400,- Kč opřelo o lékařskou zprávu MUDr. X ze dne 24.1.2019. Tato lékařská zpráva byla MUDr. X vypracována na podnět Městského ústavu sociálních služeb Jirkov, kde žalobkyně 2x podstoupila tzv. odlehčovací službu, která je poskytována klientům, kteří nezvládají běžné denní činnosti a jsou tedy závislí na pomoci dalších osob. Uvedená lékařská zpráva přitom nestanoví nic nového, naopak je zde pouze deklarován již delší dobu trvající nedobrá zdravotní stav žalobkyně. V této lékařské zprávě není uvedeno, že by došlo k nějakému zásadnímu zhoršení ve zdravotním stavu žalobkyně, když k výraznému zhoršení zdravotního stavu totiž došlo již v prosinci 2017. Lékařská zpráva MUDr. X ze dne 24.1.2019 tento dlouhodobě nepříznivý stav pouze potvrzuje, když je v ní uvedeno, že je dána omezená soběstačnost, trvalé omezení mobility, výrazná nejistota, jsou dány střídavé stavy zhoršení časové a prostorové orientace, žalobkyně více zapomíná, je nutná soustavná dopomoc a trvalý dohled další osoby. Přitom z dokumentace jmenovaného, která byla MPSV vyžádána, je patrné již 13.4.2018, že uváděl, že nadále trvá výrazné zhoršení soběstačnosti a je nutná celodenní ošetrovatelská péče další osoby. Navíc i z lékařské zprávy Lázně Poděbrady, a.s. ze dne 6.12.2017 je zřejmý nedobrá zdravotní stav žalobkyně, dále je totéž zřejmé z propouštěcí zprávy Fakultní nemocnice Motol ze dne 29.12.2017, 19.1.2018 a 6.2.2018. Proto nemůže být pravdou, že by se možnost zvládat životní potřeby žalobkyně změnila až ke dni 24.1.2019 právě s ohledem na dlouhodobé zhoršení jejího zdravotního stavu, ale změnila se již po hospitalizaci ve FN Motol.

Závěrem bylo požadováno vydání rozsudku, jímž bude zrušeno rozhodnutí ze dne 26.6.2019 pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení; současně byla požadována i náhrada nákladů řízení v celkové částce 8.591,-Kč za 2 úkony právní služby á 3.100,-Kč, za 3 režijní paušály á 300,-Kč a 21% DPH ve výši 1.491,-Kč. Dle žalobkyně totiž žalovaný nenapravil vady, pro které bylo Rozsudkem rozhodnuto o zrušení předchozího rozhodnutí MPSV a o vrácení věci MPSV k dalšímu řízení. Navíc však MPSV v řízení způsobilo také další vady řízení, když v rozporu se zákonem a zjištěným skutkovým stavem nerozhodlo o tom, že žalobkyně kromě stravování, nezvládá dále také životní potřeby komunikace, oblékání a stravování. Nesprávné je také rozhodnutí o datu, ke

kterému žalobkyni náleží nárok na vyšší částku příspěvku, neboť dle jejího názoru uvedené životní potřeby nezvládá již od prosince 2017 a to celkem osm životních potřeb, proto by jí měl náležet příspěvek ve výši 12.800,-Kč měsíčně.

4. **Pravomocným usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13.9.2019 č.j. 78 Ad 15/2019-21** byla věc postoupena s ohledem na změnu místa bydliště žalobkyně Krajskému soudu v Plzni, jemuž byl spis doručen dne 31.10.2019.
5. **Ve vyjádření k žalobě** žalovaný dne 13.12.2019 navrhl zamítnutí žaloby dle § 78 odst. 7 s.ř.s. (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.) jako nedůvodné, souhlasil s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Zdůraznil, že má za to, že předmětné rozhodnutí je v souladu s hmotným i procesním právem a správní řízení netrpí vadami, pro které by bylo nutno toto rozhodnutí zrušit. Také popsal celý průběh řízení před vydáním napadeného rozhodnutí ze dne 26.6.2019 a vyjádřil názor, že postupoval v dalším odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy a jelikož PK Ústí n/L a PK Plzeň došly ke stejnému závěru, považoval vypracované posudky za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Také bylo uvedeno, že MPSV obdrželo dne 23.8.2019 podnět žalobkyně k přezkumnému řízení pravomocného rozhodnutí MPSV, č.j. MPSV-2019/130674-916 ze dne 26.6.2019, který byl rozkladovou komisí ministryně práce a sociálních věcí vyhodnocen jako nedůvodný (informační dopis rozkladové komise je součástí spisové dokumentace). K námitkám uvedeným v žalobě žalovaný uvedl, že má za to, že bylo přihlédnuto ke všem doloženým podkladům. Obě PK MPSV, které se posuzováním stupně závislosti žalobkyně zabývaly, byly dostatečně erudované a měly k dispozici dostatečnou podkladovou dokumentaci, odborné lékařské zprávy, což z posudků vyplývá a též závěry z nově provedeného sociálního šetření. Posudkové komise se ve svém posudku vyjádřily ke zvládnutí namítaných základních životních potřeb orientace, komunikace, stravování a oblékání a obouvání. Dále se PK MPSV vyjádřily k tomu, z jakého důvodu uznaly jako nezvládnutou mobilitu. Posouzení stupně závislosti bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, a proto bylo odkázáno na odůvodnění rozhodnutí, v němž jsou oba posudky uvedeny. *(Vyjádření žalovaného bylo soudem doručeno žalobkyni.)*
6. Soud dále zjistil, že **obsah správního spisu** zaslaného žalovaným v této věci odpovídá skutečnostem uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě. Napadené rozhodnutí ze dne 26. 6. 2019 bylo zástupci žalobkyni X doručeno dle doručky dne 10.7.2019 (neověřená kopie generální plné moci udělené žalobkyní dne 24.2.2017 na dobu neurčitou synovi X, nar. X, bytem X, je založena – žalovanému byla doručena dne 6.4.2018).
7. Na vyjádření žalovaného reagovala **žalobkyně dne 14.2.2020** replikou, kdy setrvala na podané žalobě s tím, že žalovaný se opět nijak nevyjadřuje k tomu, k jakému zlepšení u ní došlo, když má nově zvládat životní potřebu stravování, jejíž nezvládnutí bylo konstatováno již v listopadu 2013. Je s podivem, že se žalovaný k této otázce nevyjadřuje ani poté, co mu bylo již v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 78 Ad 19/2018-24 ze dne 17.1.2019 zdůrazňováno, že se k této otázce doposud nevyjádřil a přitom žalobkyně nadále trvá na tom, že životní potřebu stravování nezvládá už od listopadu 2013. Též bylo namítáno, že žalovaný ve svém vyjádření rovněž blíže nerozvádí, proč by žalobkyně měla zvládat životní potřeby komunikace a oblékání a stravování, když ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 27.2.2019 vyplývá opak. Navíc i z lékařské zprávy MUDr. X ze dne 13.4.2018 je zřejmé, že k výraznému zhoršení zdravotního stavu

žalobkyně došlo už v prosinci 2017. Také bylo vyjádřeno přesvědčení, že od prosince 2017 nezvládá žalobkyně kromě již dříve nezvládaných životních potřeb - mobilita, tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost a dále výše uvedené životní potřeby stravování a až napadeným rozhodnutím přiznané nezvládání životní potřeby péče o zdraví, také životní potřeby komunikace, oblékání a obouvání, tedy nezvládá celkem osm životních potřeb, a má proto dle § 11 odst. 2, písm. c), bod 1. zákona nárok na příspěvek ve výši 12.800,- Kč měsíčně, nikoliv pouze 4.400,- Kč měsíčně. Také byl vyjádřen souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání a současně byla požadována náhrada nákladů řízení za 3 úkony právní služby (i DPH) ve výši 12.342,- Kč.

8. Poté **žalovaný dne 9.4.2020** setrval na zamítnutí žaloby a připomněl, že při posouzení zdravotního stavu, resp. stupně závislosti žalobkyně, nelze pouze vyzdvihnout jediné zjištění, v tomto případě závěry sociálního šetření, jak žalobkyně ve své replice činí, ale je nutné veškeré podklady posoudit v jejich souhrnu, což je ostatně i účelem činnosti posudkových komisí, které vypracovávají svůj závěr na základě všech dostupných informací. Závěry provedeného sociálního šetření ze dne 27.2.2019 byly součástí dokumentace, kterou měla posudková komise k dispozici, a jako takovou i tuto zprávu zahrnula do svých úvah při posouzení stupně závislosti žalobkyně, jak je ostatně patrné z posudkového závěru. Také bylo uvedeno, že žalovaný požádal o posouzení zdravotního stavu, resp. posouzení stupně závislosti žalobkyně ke dni 1.2.2017. V posudkovém závěru bylo následně uvedeno, že v období od února 2017 do 23.1.2019 žalobkyně nezvládala čtyři základní životní potřeby, od 24.1.2019 bylo konstatováno nezvládání další, páté základní životní potřeby, a to na základě lékařské zprávy obvodního lékaře ze dne 24.1.2019. Především PK Plzeň se ve svém závěru vyjádřila ke všem těmto podkladům, které zahrnula do svých úvah, stejně tak jako k námitkám zmocněnce žalobkyně, proto žalovaný považoval posouzení stupně závislosti žalobkyně pro potřeby uvedeného řízení za dostatečné a na základě těchto i dalších skutečností následně rozhodl. Závěrem bylo uvedeno, že věrohodnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovými komisemi nechává plně na úvaze soudu.
9. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s.** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen správní orgán). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak vyplývá z **§ 75 odst. 1 s.ř.s.**, tedy v této věci k datu 26.6.2019, a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech sociální péče rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Dle **§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle **§ 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s.** je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

11. Podle **§ 3 správního řádu** postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s dalšími základními zásadami správního řízení.
12. Podmínky nároku na příspěvek na péči jsou stanoveny v **§ 7 odst. 1-4 zákona** ve znění platném k rozhodnému datu, když dle odst. 1 se příspěvek na péči (dále jen příspěvek) poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby; tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob; náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. V § 8 odst. 2 zákona jsou stanoveny podmínky ohledně osob starších 18 let věku, a protože jeho znění bylo citováno i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud jej znovu necituje.
13. Vymezení schopností zvládat základní životní potřeby je uvedeno v **příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.**, kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **Příloha č. 1 vyhlášky**):

a) Mobilita.

b) Orientace: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem,
2. mít přiměřené duševní kompetence,
3. orientovat se osobou, časem a místem,
4. orientovat se v přirozeném sociálním prostředí,
5. orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.

c) Komunikace: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení,
2. chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv,
3. vytvářet rukou psanou krátkou zprávu,
4. porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům,
5. používat běžné komunikační prostředky.

d) Stravování: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny,
2. nalít nápoj,
3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji,
4. najíst se a napít,
5. dodržovat stanovený dietní režim,
6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu,
7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

e) Oblékání a obouvání: Za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna

1. vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem,
2. rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit,
3. oblékat se a obouvat se,
4. svlékat se a zouvat se,
5. manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.

- f) Tělesná hygiena.
- g) Výkon fyziologické potřeby.
- h) Péče o zdraví.
- i) Osobní aktivity.
- j) Péče o domácnost.

14. V této věci se podanou žalobou z důvodů v ní uvedených domáhala žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud shledal z níže uvedených důvodů, že napadené rozhodnutí ze dne 26.6.2019 neobsahuje dostatek důvodů, a to zejména proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje další zásadní doplnění, což způsobuje vady řízení, proto byla žaloba shledána důvodnou (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a proto soud rozhodl rozsudkem bez jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Napadené rozhodnutí nebylo shledáno nezákonným, neboť bylo vydáno oprávněným správním orgánem i dle příslušných výše citovaných předpisů.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného dle názoru soudu však není plně v souladu s § 68 správního řádu, v němž jsou stanoveny náležitosti rozhodnutí, a to zejména s odstavcem 3, dle něhož v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
16. K závěrům, zda důkazy jsou úplné a přesvědčivé, pokud se jedná o dávku podmíněnou posouzením zdravotního stavu, správní orgán může dospět pouze tehdy, pokud se posudková komise ve vypracovaném posudku v odvolacím řízení vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, zejména s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na příspěvek. Posudek komise musí obsahovat náležitosti, resp. náležitosti odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl závěr přesvědčivý pro účastníka i správní orgán a z těchto hledisek je správní orgán povinen při posuzování věci posudek PK MPSV vyhodnotit.
17. Z posudku PK Ústí/L ze dne 14.3.2018 a 6.3.2019 i z posudku PK Plzeň ze dne 29.5.2019, je zcela zřejmé, že bylo postupováno v souladu s příslušnou Přílohou č. 1 vyhlášky, kdy způsob hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby je upraven v § 1 až § 2c) této vyhlášky. Posouzení zdravotního stavu ve vztahu ke zvládání či nezvládání základních životních potřeb je svěřeno právním předpisem posudkovým lékařům OSSZ a PK MPSV, tudíž jimi vypracované posudky jsou podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí příslušného správního orgánu (ÚP a MPSV). Rozhodující je totiž posouzení posudkovým lékařem či komisí, kteří zdravotní stav hodnotí zejména na základě lékařských zpráv vyhotovených ošetřujícími lékaři žadatelů s přihlédnutím k výsledku provedeného sociálního šetření sociálním pracovníkem, který však nehodnotí obsah lékařských zpráv ani zdravotní stav žadatele, ale vychází z údajů sdělených žadatelem či pečující osobou. V této věci byla dalšímu sociálnímu šetření provedenému v odvolacím řízení dne 27.2.2019 v tehdejší trvalém bydlišti žalobkyně v P., T. n. 523, přítomna žalobkyně i její děti - syn výše uvedený a dcera A. H., tedy pečující osoby, přičemž v záznamu o tomto šetření bylo mimo jiné uvedeno, že při sociálním šetření nešlo posoudit, zda zdravotní stav žalobkyně umožňuje zvládat některé úkony s ohledem na funkčnost rukou (např. nakrájet si stravu, nalít si nápoj, učesat si vlasy, použít mobilní telefon s brýlemi aj., neboť odpovídala nebo pokynula (byla velmi málomluvná), že nezvládá a pečující osoby doplnily, že to dělají za ní.

18. Posudky PK výše uvedené v této věci však nelze považovat za dostatečně vypovídající a úplné, neboť v nich absentuje vyjádření k rozdílnosti hodnocení ohledně nezvládání základních životních potřeb žalobkyní uznaných v roce 2013, kdy dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Louny ze dne 16.10.2013 nezvládala celkem 4 základní životní potřeby (stravování, tělesná hygiena, osobní aktivity a péče o domácnost) od 29.8.2013. Naproti tomu dle posudku téže OSSZ ze dne 11.5.2017 nebylo nadále uznáno nezvládání základní životní potřeby stravování od 24.2.2017, aniž by byl uveden důvod této změny. V posudku PK Ústí n/L ze dne 14.3.2018 ani v jeho doplnění ze dne 6.3.2019 po vydání výše uvedeného Rozsudku ze dne 17.1.2019 není zřejmý důvod předmětné změny. Přitom ale v bodě 26. Rozsudku je uvedeno následující: Na tomto místě musí soud konstatovat, že z obsahu správního spisu vyplynulo, že základní životní potřeba v podobě stravování byla jako nezvládnutá u žalobkyně již v minulosti shledána rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 4.11.2013, č. j. MPSV-UP/1720493/13/AIS-SSL. Z posudku posudkové komise ze dne 14.3.2018, ze kterého vycházel žalovaný (tj. MPSV) při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ovšem nikterak nevyplývá, k jaké podstatné změně ve zdravotním stavu žalobkyně došlo, že v současnosti již tuto základní životní potřebu zvládá. K této skutečnosti se komise naprosto nijak ve svém posudku nevyjádřila a v tomto směru považuje soud posudek posudkové komise v daném řízení za nedostatečně odůvodněný.
19. V daném případě nelze přehlédnout ani věk žalobkyně, jelikož s přibývajícím věkem ubývají i tělesné síly, jak je všeobecně známo, a není ani neobvyklé, že osoba je schopna při chůzi využívat např. dvě francouzské hole, ale třeba krájení potravin či loupání brambor již nezvládá, ač nemá postiženy horní končetiny, ale jedná se o jiný způsob pohybu, který dotyčná osoba nezvládá.
20. Kupodivu ani v tzv. srovnávacím posudku PK Plzeň ze dne 29.5.2019, který byl žalovaným vyžádán ohledně námitek zmocněnce žalobkyně, není žádným srozumitelným způsobem vysvětleno, na základě jakých rozhodných skutečností s ohledem na výše uvedené žalobkyně od 24.2.2017 zvládá základní životní potřebu stravování. Lze tudíž konstatovat, že požadované Rozsudkem nebylo dosud objasněno a tudíž zůstává soudu nadále utajeno.
21. Pokud se týká závěru obou posudkových komisí, že žalobkyně zvládá základní životní potřeby orientace, komunikace i oblékání a obouvání, již v Rozsudku v bodě 27. bylo uvedeno, že v posudku ze dne 14.3.2018 absentuje i vysvětlení, z jakého důvodu komise nepřiznala žalobkyni namítané nezvládnutí základní životní potřeby orientace a komunikace, jejichž nepřiznání žalobkyně v odvolání namítala. Dále v posudku posudkové komise absentuje vysvětlení, z jakého důvodu, na rozdíl od posudkového lékaře správního orgánu I. stupně, přistoupila k přiznání nezvládnutí základní životní potřeby mobility, ač měla k dispozici totožnou zdravotní dokumentaci, pouze rozšířenou o lékařské nálezy MUDr. X ze dne 6. 2. 2018 a ze dne 21. 2. 2018; MUDr. X ze dne 6. 2. 2018 a prim. MUDr. X ze dne 14. 3. 2017. Posudková komise se v posudku spokojila s obecným konstatováním, že: „U základních životních potřeb, které komise považuje za nezvládnutelné, nelze spolehlivě a přesvědčivě prokázat na základě zdravotního stavu, že se jedná o základní životní potřeby, které posuzovaná osoba samostatně bez pomoci a dohledu druhé osoby zvládá alespoň v přijatelném standardu. U základních životních potřeb, které komise považuje za zvládnuté, komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého Zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto životní

potřeby v přijatelném standardu, případně za použití facilitátorů.“

22. V podobném duchu bylo zdůvodněno v posudcích ze dne 6.3.2019 a 29.5.2019 nezvládání uvedených základních životních potřeb žalobkyní. Orientace - žalobkyně má přiměřené duševní i dostačující smyslové schopnosti, není prokázána významná kognitivní porucha, není zjištěno ani limitující postižení zraku nebo sluchu, přestože je zrak snížený výrazně na levém oku (1/60) a sluch je snížený (ztráta dle Fowlera 25%). Komunikace - je plně orientována základními kvalitami, není prokázána významná kognitivní porucha, horní končetiny jsou bez postižení, úchopová funkce obou rukou je zachována, číst a psát umí (nepoužívá), je schopna i bazálně obsloužit mobilní telefon, když v sociálním šetření uváděná neschopnost používat mobilní telefon není odůvodněna zjištěným zdravotním stavem. Stravování - úchopová funkce obou rukou je zachována, není důvod, proč by nenalila nápoj, přemístění potravin a nápojů na místo konzumace není bezpodmínečně nutné provádět přenášením (lze posunování, překládání, převezení), řadu sem spadajících činností lze provádět vsedě a s pomůckami (protiskluzové podložky, nádobí s vysokým kolmým okrajem apod.); k neschopnosti zvládat stravování může dojít např. při anatomické nebo funkční ztrátě obou horních končetin, při ztrátě úchopové schopnosti obou rukou, při praktické nebo úplné nevidomosti obou očí a také při těžkých duševních poruchách spojených se sociální dezintegrací, kdy jsou narušeny stravovací stereotypy. Oblékání a obouvání - poukázáno na přiměřené duševní i smyslové schopnosti, úchopová funkce obou rukou je zachována, není prokázáno těžké duševní a smyslové postižení, není prokázána funkční ztráta obou horních končetin, na krátkou vzdálenost je schopna chůze s oporou 2 FH nebo s chodítkem, hybnost v nosných kloubech DK je zachována. Dle provedeného sociálního šetření oblečení je jí připravováno, rub a líc neřeší, má problémy zdvihnout ruce, musí být oblékána, dle rodiny nezvládne manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem. Zjištěný zdravotní stav neodůvodňuje neschopnost samostatně zvládat oblékání a obouvání, je možné využívat i facilitující pomůcky, např. suché zipy na oděvu nebo na obuvi, dlouhá obouvací lžice, obuv nazouvací, navlékač ponožek apod.; k neschopnosti zvládat oblékání a obouvání může dojít např. při anatomické nebo funkční ztrátě obou horních končetin, těžkém pohybovém postižení DK nebo páteře, při praktické nebo úplné nevidomosti obou očí a také při těžkých duševních poruchách spojených se sociální dezintegrací. Žalobkyně je orientovaná, není postižení horních končetin a rozsah hybnosti dolních končetin je dostatečný i k přípravě oblečení uloženého v dosahu.
23. Jelikož správní orgány ani soud nemají medicínské vzdělání, je proto pro jejich rozhodování stěžejním podkladem posudek posudkového lékaře OSSZ (pro ÚP) a v případě podání odvolání žadatele o příslušnou dávku příspěvku na péči v odvolacím řízení i posudek posudkové komise, přičemž i dle stávající judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) takový posudek musí obsahovat takové náležitosti, aby odůvodnění posudkového závěru bylo přesvědčivé pro účastníka i správní orgán, tedy i pro soud v soudním řízení, přičemž z těchto hledisek je správní orgán povinen při posuzování věci posudek PK MPSV vyhodnotit.
24. Rovněž nelze přehlédnout skutečnost, že i dle Instrukce náměstkyně pro řízení sekce pojistných systémů č. 15/2016 (dále jen **Instrukce**) se přijatelným standardem rozumí zvládání příslušné základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný, obvyklý a akceptovatelný, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby, přičemž obě podmínky (tj. kvalita a samostatnost) musí být splněny

současně, podstatnou skutečností je naplnění účelu u konkrétní základní životní potřeby a přitom se přihlíží k tomu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Za stabilizaci zdravotního stavu nelze považovat dosažení „křehké“ stabilizace, zejména v případě geriatrických syndromů. Výsledek hodnocení jednotlivých základních životních potřeb pro účely stanovení stupně závislosti musí odrážet rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností posuzované osoby ve vztahu k dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu (čl. 5 odst. 8, 9 a 10).

25. Přestože uvedené posudkové komise měly kromě připojených a předložených lékařských zpráv k dispozici i posudkový spis vedený ohledně žalobkyně i OSSZ Louny, takže měly možnost díky jeho obsahu i přehled o vývoji zdravotního stavu žalobkyně, jelikož obsahuje veškerá posouzení zdravotního stavu kvůli jí žádaným dávkám, při nichž se zdravotní stav posuzuje posudkovými lékaři či komisí, není z jejich posudků zjistitelné, zda u žalobkyně došlo ke zlepšení zdravotního stavu ve vztahu k sebeobsluze a na základě jakých rozhodných skutečností či se při posouzení u OSSZ v roce 2013 jednalo o posudkové nadhodnocení event. posudkový omyl.
26. Dle názoru soudu proto předmětné posudky posudkových komisí v testu objektivnosti, úplnosti, přesvědčivosti a srozumitelnosti plně neobstály, proto je nezbytné je řádně doplnit a to i tak, aby doplňující posudek byl srozumitelný i pro osoby nemající medicínské vzdělání. Soudu je z úřední činnosti známo, že na posudkové komise je kladen příliš velký nárok ohledně počtu projednávaných věcí měsíčně, avšak ani tento fakt nemůže jít na úkor žadatelů o dávku závislou na posouzení zdravotního stavu.
27. Za stávající situace je třeba žalovaným pro objektivní posouzení vyžádat doplnění posudku tzv. srovnávacího posudku PK Plzeň, aby se v něm komise vyjádřila zejména ohledně zvládání či nezvládání základních životních potřeb, které žalobkyně dle svého názoru nezvládá s odkazem i na obsah sociálního šetření z roku 2019. Je s podivem, že při tomto šetření nebyla žalobkyně požádána o provedení určitých úkonů za účelem zjištění zvládání či nezvládání předmětných základních životních potřeb, které dle pečujících osob nezvládá (nalití nápoje, přemístění jídla, částečné oblečení či obutí, obsluha mobilního telefonu atd.) a naopak dle posudkových komisí zvládá. Za dané situace nelze než konstatovat, že obsah sociálního šetření provedeného odvolacím orgánem tak není v souladu s posudkovým závěrem uvedených posudkových komisí.
28. Žádná z posudkových komisí se také dle názoru soudu nevypořádala dostatečně srozumitelným způsobem s námitkami žalobkyně, že ke zhoršení jejího zdravotního stavu ve vztahu k příspěvku na péči došlo dříve než 24.1.2019 a to již od února 2017, kdy podala žádost o změnu stupně příspěvku na péči, či v prosinci roku 2017. Proto i v tomto směru je třeba posudek doplnit.
29. V naznačeném směru tedy PK Plzeň dostatečným způsobem doplní předmětný tzv. srovnávací posudek ze dne 29.5.2019 a přitom bude postupovat ve smyslu vyhlášky č. 505/2006 Sb. a to zejména ve smyslu § 1 odst. 4, v něm je mimo jiné stanoveno, že přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby) a § 2b), jímž je odkázáno na přílohu č. 1 této vyhlášky.
30. Soud připomíná, že nepostačuje přesvědčení a tvrzení žalobkyně o tom, od které doby došlo ke zhoršení jejího zdravotního stavu ve vztahu k závislosti na pomoci jiné fyzické

osoby, ale musí být podloženo zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů žalobkyně, na jejichž základě je potom posudkově zhodnocen její zdravotní stav ve vztahu k požadované dávce sociální pomoci.

31. S ohledem na výše uvedené soud shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí ze dne 26.6.2019 bez jednání rozsudkem zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (**výrok I. rozsudku**) pro vady řízení (§ 78 odst. 1, 4 s.ř.s.) spočívající v nedostatečném posudkovém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Žalovaný tedy vyžádá doplnění posudku PK Plzeň ze dne 29.5.2019 ve shora naznačeném směru (případně připojí i tento rozsudek pro lepší orientaci komise pro doplnění posudku) a po jeho doplnění znovu ve věci rozhodne. Tímto právním názorem soudu je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Soud doufá, že doplnění posudku a následné vydání nového rozhodnutí bude provedeno v co nejkratší možné době s ohledem na věk žalobkyně i skutečnost, že řízení v této věci je vedeno již od 24.2.2017, tj. od podání žádosti.
32. Soud ještě podotýká, že ačkoliv zmocněnec žalobkyně X doručil žalovanému neověřenou kopii generální plné moci udělené mu žalobkyní dne 24.2.2017 na dobu neurčitou a žalovaný si nevyžádal ověřenou kopii či předložení originálu plné moci, jednal s ním jako se zmocněncem a dokonce mu doručil kromě jiných písemností i napadené rozhodnutí ze dne 26.6.2019, jmenovaný jako zástupce žalobkyně však není uveden ani v záhlaví tohoto rozhodnutí ani v jeho odůvodnění není zmíněno zastoupení žalobkyně, což je rovněž vadou, která však je bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, ale svědčí o laxnosti (pracovníků) správního orgánu.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení, proto jí byla náhrada nákladů řízení přiznána za 3 úkony právní služby (a 1.000,-Kč nikoli 3.100,-Kč) a to za převzetí a přípravu právního zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění (dále jen **AT**), za návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) **AT** a písemné podání (replika) podle § 11 odst. 1 písm. d) **AT**, tj. 3.000,-Kč a dále za 3x 300,- Kč za režijní paušál dle § 13 odst. 3 **AT** a 21% DPH z částky 3.900,-Kč, tj. 819,- Kč, když osvědčení o registraci k DPH bylo připojeno. Přiznaná částka ve výši 4.719,-Kč bude uhrazena žalovaným zástupci žalobkyně na výše uvedený účet ve lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 6. května 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

